

Gaura Ágnes
ATTILA KOPORSÓJA

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT:

- Gaura Ágnes:** *Vámpírok Múzsája (Borbíró Borbála-sorozat I.)*
Gaura Ágnes: *Átkozott balszerencse (Borbíró Borbála-sorozat II.)*
Gaura Ágnes: *Lidércnyomás (Borbíró Borbála-sorozat III.)*
Gaura Ágnes: *Lángmarta örökség (Borbíró Borbála-sorozat IV.)*
Gaura Ágnes: *Embertelen jó (Boriverzum és más történetek)*
Gaura Ágnes: *Attila koporsója (Borbíró Borbála-sorozat V.)*
Harrison Fawcett: *Katedrális I.*
Harrison Fawcett: *Katedrális II.*
Harrison Fawcett: *Katedrális III.*
Harrison Fawcett: *Katedrális IV.*
J. Goldenlane: *Éjfél*
J. Goldenlane: *Napnak fénye*
J. Goldenlane: *Farkastestvér*
Eric Muldoom: *Éjféli erdő*
Eric Muldoom: *Boszorkánylovag*
Raoul Renier: *Sötét álmok*
Somlói Ferenc: *A Csodák Könyve*
Szántai Zsolt: *Trigorum*
Hernád Péter: *Hollóember*

ELŐKÉSZÜLETBEN:

- J. Goldenlane:** *Holdnak árnyéka*

Gaura Ágnes

ATTILA KOPORSÓJA
BORBÍRÓ BORBÁLA-SOROZAT

Delta Vision Kft.
Budapest, 2015

DELTA VISION EXKLUZÍV

Attila koporsója

Szerkesztő: Erdélyi István
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Gaura Ágnes, 2015
© Delta Vision Kft., 2015
Borítófestmény © Kovács Péter, 2015
Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 395 156 9
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

MINDAZOKNAK, AKIK SZÖGET VERTEK ATTILA KOPORSÓJÁBA

Minden kötet egy új csoda születése, s ez fokozottan igaz a Borbíró Borbála-sorozat ötödik részére. Ez egy igazi karácsonyi regény – még ha a cím nem is a születés ünnepét sugallja, hanem az ellenkezőjét. Amikor írtam, gondolataim a születés és az újjászületés témája körül forogtak. Tudatosan készültem a karácsonyi megjelenésre – de azt nem sejtettem, hogy ennyi újdonságnak fogok örülni a kiadói előmunkálatok során. Épp ezért elsősorban most azoknak szeretnék köszönetet mondani, akik lehetővé tették ezeket az apró csodákat.

A sorozat történetében először a borító nagyon határozottan utal a Boriverzum mágikus hátterére. A szó szerint varázslatos borítófestményért Kovács Pétert illeti hozsanna, babérkoszorú és fanfárszó.

Szintén első alkalommal kerül sor arra, hogy a Bori-sorozatba olyan vers kerüljön, amely kifejezetten a regény számára készült. Számomra hatalmas öröm és megtiszteltetés, hogy kedves barátnőm, s egyúttal a kortárs magyar költészet egyik kivételes tehetsége, Szlukovényi Katalin írt

verset azért, hogy Bori újabb rejtélyes kalandok felé vehesse útját. Nem adtam neki könnyű feladatot, de az eredmény önmagáért beszél.

A kötetbe lapozva a figyelmes olvasó hamar észrevehet pár szembetűnő újítást. Ezek közül a legfontosabb, hogy kényelmesebb olvasni az oldalakat. Köszönet a kiadónak – vagyis a kiadóvezetőnek, Terenyei Róbertnek – a rugalmasságért, kéréseim (folyamatos) meghallgatásáért, valamint a szöveg tördelőjének, Giczi Gyulának a türelméért és szakmai elhivatottságáért. A kötetben szerepel pár különlegesen szedett oldal is, ilyen meglepetéssel sem készültünk korábban, ennek szép kivitelezése is Gyula érdeme – csakúgy, mint a sorozathoz tartozó, igényes könyvjelzők megtervezése, amiért szintén nagyon hálás vagyok.

Egy regény szövege a szerkesztés során nyeri el végső formáját, ergo egy gondos és precíz szerkesztő épp oly létfontosságú, mint Bőrkabátos Béla vámpírunk számára a szőkebögyösmaca-vér. Szerencsés és hálás vagyok, amiért újra Raon (Erdélyi István) küzdött velem azért, hogy a szövegem minél tökéletesebb formában kerüljön tördelésre. Kezemen dolgoztunk, közben sokat neveltünk, s legfőképp remekül haladtunk, mert egy hullámhosszon működik az agyunk, ami számomra igen jóleső élmény. Nagyon élveztem a figyelmes, szórakoztató kommentekkel tarkított szöveggondozást!

Hálás köszönet mindazoknak, akik tanácsokkal, visszajelzésekkel segítették a munkámat. A magyar Eric Bowmannek ezúttal is köszönöm az értékes vegyészeti konzultációt: az ismeretanyagot most új területen kamatoztattam, így

tudós karakteremet eddig rejtve maradt oldaláról mutathattam be az olvasóknak; férjemnek pedig köszönöm az ötletelésben és a történelmi ínyencségekben való közös elmerülést, valamint a birkatürelmet.

Végül, de nem utolsósorban az olvasóknak – vagyis Nektek – szeretnék köszönetet mondani. Ti éltetitek a könyveket, így ezt a sorozatot is. Amikor időt szántok egy könyvem elolvasására, vagy ajándékba adjátok szeretteiteknek, netán értékelést, visszajelzést írtok, mondtok róla, felfrissül a Boriverzum vérkeringése, mintha az életerőtökkel táplálnátok csillapíthatatlan étvágyú vámpírjaimat. Köszönöm, hogy nem hagyjátok éhezni őket!

1.

Egy igazán jó dolog van a szinte elviselhetetlen fizikai fájdalomban: minden egyéb kín megszűnik létezni.

Egy pillanat alatt eltűnik a harag, ami belülről marcangol, mert magadra maradtál, és nincs kívül kiabálj, nincs kívül megoldást keressél. Elillan a savként emésztő lelkifurdalás, amiért te tehetsz arról, hogy most semmit sem tehetsz. Nyom nélkül felszívódik a gyűlölet, amit egyébként mindenki másra pazarolsz, mert azt akarsz hinni, hogy mégsem te tehetsz arról, hogy összeomlottak a világod alappillérei. Elsötétül, kiürül az elméd, mintha kiolvadt volna benned a biztosító, és így arra sem kell gondolnod, hogy vajon milyen érzéseid vannak. Nem kell különbséget tenned lojalitás, barátság és szerelem, makacsság és elhivatottság, vagy önhittség és meghittség között. Nem kell megküzdened a tudatodba tolakodó rémképekkel. A kínok kínja tisztára söpri az agytekevénység mélységeit, elmaszatolja a visszatérő álmokat... a koporsót is, benne Attilával.

Egyáltalán nem kell gondolkodnod. Elég, ha átadod magad a fájdalomnak, és akkor minden érzés eggyé olvad.

Nem kell benne keresgélned a komponenseket: fáj, és kész. Csodás.

Kár, hogy csak pár másodpercig tart.

Amióta Attila kómában feküdt, mindennap bejöttem, és leültem az ágya mellé. Az első alkalommal még nem sejtettem, mi vár rám, de másnap már felkészülten csikartam ki magamnak, magamból a pillanatot. Megfogtam a kezét, és újra átéltem, amint belém harap a tűz Nofertiti titkos kamrájában, újra éreztem a pusztító és tisztító erejét – először a kezemben, majd a karomban, s végül, ahogy szétcsap a hátamon, örökké igaz hieroglifákat izzítva fel a testemen.

Nem húzhattam be a sötétítőket a rideg kórházi teremben. Ha bárki tekintete odatévedt, biztosan megsajnálta, amiért nap mint nap a könnyeimet hullatom Attila ágyánál, mint valami háborodott siratónő, aki ágy helyett már korporsót lát, paplan helyett halotti leplet. Én pedig undorodtam magamtól, mert tudtam: valójában vezekelni járok ide, a legalább pillanatokig tartó feloldozásban reménykedve... ahelyett, hogy minden szabad percemben a kómából való visszarántás lehetőségeit keresném. Kezdttem feladni – túl sok volt ez a három hónapnyi magatehetetlenség. Ahogy Attila képtelen volt megmozdulni, úgy én is képtelen voltam haladást felmutatni a megoldáskeresésben. De a fájdalom, amit ilyenkor megtapasztaltam, nemcsak pusztításra rendeltetett. Éreztem, ahogy lassan, apránként feltüzel, felszítja a bennem pislákoló hitet, az egyre nehezebben mozgósítható energiát. Ez tartott mozgásban – ez a napi pár perc a halottsápadt, reagálni képtelen test mellett.

Úgyhogy ezúttal sem haboztam: újra megfogtam Attila kezét. Érezni akartam, hogy lesújt rám Isten kijózanító ostora, mert hinni akartam, hogy nincs még itt a temetés ideje. Utat engedtem a könnyeimnek, magamban, némán. Nem ájultam el – egyre többször maradtam öntudatomnál. Aztán alábbhagyott az izzás, majd meg is szűnt. Épp csak egy enyhe viszketés maradt utána, mintha valami mágikus var húzódna a gyógyulófélben lévő bőrre.

Ez így nem mehet tovább, gondoltam, mint minden áldott nap, amikor itt ültem, és kezdtem felörlődni a változatlanóságban. Próbáltam magam leszoktatni arról, hogy Attilával beszéljem meg az elmúlt nap eseményeit, és az előttünk álló tennivalókat, de még erre is képtelen voltam. Muszáj volt megszabadulnom a benn ragadt gondolataimtól, és ugyan ki mással beszélhettem volna?

Így hát kuszán, zavartan most is elregéltem, mennyire nem történik semmi, és szokásom szerint addig beszéltem, amíg kitisztult a fejem, és képes voltam újra gondolkodni. Megvártam, míg végre egyenletesebbé válik a légzésem, és végre megszólalhatok anélkül, hogy a hangom elárulná a világnak teljes kiszolgáltatottságomat. Visszakerültem arra a pontra, ahonnan indultam: újra felfogtam, hogy nincs változás, hiába is gondoltam úgy, hogy majd a jelenlétem segít. Miért is történt volna ma másképp, mint eddig?

Úgy tűnt, minden halad a maga csendes medrében, változatlanul, és ez a nap is ugyanolyan lustán fog szétfolyni az ujjaim között, mint a meleg áramlattól nyugtalan víz, amely nem vesz tudomást arról, hogy be kéne fagynia, ha már egyszer itt a tél, és ilyenkor megáll minden: folyó, idő, élet.

2.

Ahogy kiléptem a kórteremből, az arcomba csapott a túl ismerős fertőtlenítőszag. Nem vártam meg, míg beissza a tüdőmbe magát a szúróság. Nem néztem se jobbra, se balra, nem érdekelt, ki merre téblábol, azonnal indultam a lépcső felé. Sosem vártam meg a liftet, a várakozást nem bírtam elviselni. A kórház felé is mindig futva tettem meg az utolsó lépéseket – hajtott a rettegés, hogy esetleg változás állt be, és már nincs kit látogatnom. Kifelé rendszerint más okból kezdtem szedni a lábamat: reméltem, ha végre újra nekiállok a kutatásnak, elhozhatom a pillanatot, amikor már nem kell látogatnom Attilát, mert hazasétált, ereje teljében, egészségesen.

Az, hogy sietősen szeltem a kórház zöld csempés folyosóit, mindig a rutin része volt – az aulában ücsörgő Bea azonban nem.

Amikor megláttam Beát, aki jöttömre azonnal felpattant az aulában elhelyezett ülőgarnitúrák egyikéből, összeugrott a gyomrom. Legszívesebben sarkon fordultam volna, hogy elrohanjak. Ha valaki a Nemzetbiztonságtól itt vár engem az előcsarnokban, hogy személyesen közöljön valamit, az nem sok jót jelent. De miért őt küldték? Miért neki kell közölnie a rossz hírt? Ha Attila lett volna még a főnök, a gyufaszálhúzásra tippeltem volna. Az új főnököt még nem volt szerencsém kiismerni, de tekintve a magyar nemzetbiz-

tonsági hatékonyságot, nyilván nem az döntött, hogy ki áll velem szorosabb kapcsolatban – ahhoz ezt előbb ki kellett volna deríteni –, hanem, hogy milyen számot mutattak a főnök dobókockái. Semmi bajom nem volt Beával, sőt az elmúlt hetekben egész gyakran beszélgettünk, de azért nem voltunk bizalmas viszonyban.

– Mi a baj? – kérdeztem. Nem áltattam magam, a jó hírnek még csak esélyt sem adtam mostanság. És ha újfent vámpíros gebasz van, amit ezúttal Attila nélkül kell megoldanom, akkor inkább nem akarom hallani.

Bea megigazította a szemüvegét. Először csücsörített a szájával, mintha abban reménykedne, hogy valami csak az arca elé repül, és akkor csókolásba menekülhetne ahelyett, hogy szembesítene az igazsággal, de végül gyorsan kibökte:

– Nem voltál pszichológusnál.

– Valóban – feleltem olyan nyeglén, amennyire csak tellett tőlem, és megkönnyebbülten felhúztam a cipzárt a bundámon. – Sőt, nem voltam sem fogorvosnál, sem nőgyógyásznál, pedig oda még el is akartam menni, de ennyi orális és egyéb szexuális élvezetben sem volt részem ebben az utóbbi csodás három hónapban. Ha meggondolom, a sarki boltba is alig jutottam el, lassan kizárólag gyors kaján élek. Továbbá nem jutottam el Disneylandbe sem, pedig gyerekkorom nagy álma volt. Sokkal inkább, mint a fogorvos vagy a nőgyógyász.

Megy ez, állapítottam meg. A cinizmust álmomban is hozom, mi több, ezek szerint mágikus villámcsapás után is.

Bea vágott egy akár visszafojtott mosolynak is értékelhető fintort, de aztán elkomolyodott. Aki a Vámpírnyilvántartó

Részlegen dolgozik, kétszer is meggondolja, hogy rád mosolyog-e, és ez a tekintet most az átlagosnál is szigorúbban szegeződött rám.

– Látom, nem esik le a tantusz. Ha most sem mész el, ki vagy rúgva – világosított fel. Lassan, tagoltan beszélt, hátha eljut az agyamig, én pedig kegyeskedtem komolyan venni az információt.

– Ez valami újabb körlevél? – kérdeztem sóhajtván. – Anynyi volt az elmúlt napokban, és annyira nem szóltak semmiről, hogy egy idő után elvesztettem a fonalat.

– Nem újabb körlevél, hanem régi szabályzat. A főnök viszont új, szóval...

– Régi szabályzat? Nem rémlik – kutattam az emlékezetemben. A szerződés apró betűs bekezdéseit is jó alaposan átolvastam, ez biztos valami huszadrangú munkahelyi szabályzatban olvasható kitétel. Illetve... Hirtelen derengeni kezdett. Attila mintha egyszer említette volna, hogy a veszélyes terepakciók után mindenféleképpen kötelező a pszichológussal való konzultáció, és ezért még véletlenül sem számol be veszélyes helyzetekről a jelentésekben.

– Eddig is kellett havi felülvizsgálat – világosított fel Bea együtt érző tekintettel.

– Nekem biztos nem – ráztam a fejemet. – Én eddig egyszer sem találkoztam pszichomókusokkal.

– Nem is, mert dr. Farkast Attila hozta ide, és így Attila beosztottainak valahogy mindig időben elkészült a pszichológiai felülvizsgálati jelentése anélkül, hogy bárki is tiszteletét tette volna a dokinál. Viszont a veszélyes akciók utáni pszichológiai konzultációra külön szakembereket

alkalmaznak, és ezt már Attilának sem lett volna egyszerű elkerülni.

– De hát ennek semmi értelme! – kiáltottam fel. – Tegyük fel, hogy betartjuk a szabályokat, és havonta elbeszélgetek egy pszichológussal, netán bizalmi kapcsolatot alakítok ki, majd egy terepen életveszélyes helyzetbe kerülök. Szükségem lenne a pszichológusomra, akit már ismerek, erre elküldenek egy vadidegenhez?!

– De hát nem jártál havi felülvizsgálatra! – nézett rám Bea értetlenül. – Nincs is pszichológusod.

– Igen, de elvileg...

– Ez nem egy elveken alapuló intézmény! – vágott a szavamba. – Egyébként pedig a Nemzetbiztonsági Hivatal egy bizonyos szemszögből nézve nagyon is gyakorlatiasan működik. Először is, mindenki abból indul ki, hogy ez Magyarország, tehát senki nem tartja be a szabályokat. Másodsor, minden vezetőségnek van olyan baráti köre, amely alkalmatlan érdemi munka végzésére. Nekik megszervezik az ügynökpszichológus OKJ-s tanfolyamot, ami feljogosítja őket a havi felülvizsgálati beszélgetések lefolytatására, vagyis lehetővé teszi számukra, hogy munkavégzés nélkül felvegyék a havi fizetésüket. Ugyanakkor az intézmény van annyira gyakorlatias, hogy ha az alkalmazottait tényleg trauma éri, akkor gondoskodik arról, hogy megfelelő szakember kezébe kerüljenek, nem bízza őket kóklerekre.

– Ez így, ebben a formában szinte logikusan hangzik – ismertem el kellenül. – És megmagyarázza, miért kerülte Attila a veszélyes helyzetekről való beszámolást a jelentésekben. Ám ez visszavezet az eredeti problémához: miért kellene

nekem pszichológushoz fordulni, amikor nem számoltunk be semmilyen veszélyes szituációról?

– Akkor is ez a protokoll, ha a munkavállaló közeli munkatársa kerül válságos állapotba. Ráadásul... – Bea hangja elvékonyodott.

– Ráadásul? – Éreztem, hogy most jön a lényeg. A hidegtől kicserepesedett számat hirtelen még szárazabbnak éreztem, és hirtelen túl meleg lett a bunda.

– Bár nem hivatalos minőségben jártatok el, tudnak arról, hogy közös bevetésre mentetek, mielőtt Attila kómába esett volna – mondta egy nagy sóhajjal. – Nemcsak pszichológus dumára számíthatsz, szerintem lesz rendes meghallgatás is ez ügyben.

– Miért lenne? – csóváltam a fejemet. – Ha az elmúlt három hónapban ez nem merült fel, miért akarna bárki is meghallgatást kezdeményezni ennyi idő után?

– Nyilván te is követted az intézmény igazgatói kinevezése körüli eseményeket.

– Voltak az intézmény igazgatói kinevezése körül események? – nyitottam tágra a szememet ártatlanul.

– Te is kómában töltötted az elmúlt három hónapot? – kérdezett vissza Bea rosszállóan. Minden bizonnyal sikerült gyilkos pillantást vetnem rá, mert gyorsan meaculpázott.

– Szóval, mi az ábra? – kérdeztem. Azt láttam, hogy új igazgatót neveztek ki, de fogalmam sem volt, Bea mire célzott. Persze, ő napi nyolc órában festette a körmét az irodában, én viszont nem sokszor tettem be a lábamat az épületbe, amióta Attila állapota válságosra fordult. Ide, a

kórházba naponta bejöttem legalább egy órára – és ezek szerint ez eléggé köztudott tény volt ahhoz, hogy Bea itt keressen.

– Az eddigi helyettes igazgató mandátuma november 30-ával lejárt, mától új főnök van. Eddig hét embert rúgott ki a szabályzat be nem tartása miatt, nem pazarolta az idejét bemutatkozásra és programbeszédre. Tudta, hogy őt fogják kinevezni, szerintem az elmúlt időszakban mindent előkészített a munkaerő lecserélésére. Mit gondolsz, miért szobrozok itt az aulában délelőtt tizenegykor?

– Téged is? – kérdeztem megrökönyödve.

– „Csak” felfüggesztés. Titkos információk mobilhálózaton keresztül történő továbbítása miatt.

Ledermedtem.

– Úgy érted azért, mert amikor a főnököd, Attila megkért benneteket, hogy nézzetek valaminek utána, te megadtad neki a kért infót?

– Igen. Nekem ez a feladatom, de állítólag nem mérlegeltem megfelelően, hogy milyen formában továbbíthatom az adatokat. Mivel nem volt vészhelyzet, életveszély, ezért nem volt indokolt a mobil használata.

– Úgy tudtam, ezek titkosított vonalak.

– Azok, de ez a Nemzetbiztonság, itt senki nem bízik az elektronikus kommunikációban. Nem kicsit paranoid társaság. Biztos te is tudod, hogy a szupertitkos információk csakis kézzel írott jelentéseként tárolhatók.

Nem tudtam.

– Most, a huszonegyedik században? – kérdeztem nagyon lassan.

– Most leginkább – bólintott Bea, nekem pedig semmi okom nem volt kételkedni. Ő az egyik iktató a Vámpírnyilvántartóban. Ha valaki, akkor ő biztosan tisztában van ezzel a gyakorlattal. – Mindegy, lesz egy fegyelmi meghallgatásom, ahol a főnököm persze nem tud mellettem tanúskodni, mivel kómában van, szóval ez csak színjáték, valójában ki vagyok rúgva – folytatta minden melodramatikus él nélkül.

– Én is tanúskodhatom melletted – mondtam gyorsan.

– Igen, de amíg a pszichológus nem adja ki rólad a pecsétes papírt, hogy minden okés, addig nem tanúskodhatsz. Mire pedig megírja azt a papírt, szerintem már rég vége lesz a meghallgatásomnak. De persze értékelném, ha mindent megtennél ama bizonyos igazolás beszerzéséért. Itt vannak a szóba jöhető pszichológusok nevei és telefonszámai, azonnal egyeztess időpontot. És ezt nem magamért kérem, hanem miattad. Nem hiányozna, hogy téged is felfüggeszsenek vagy kirúgjanak. Ha jól sejtem, Attila állapota nem azt sugallja, hogy minden rendben vámpírfronton. Szóval telefonálj, mielőbb.

– Oké, majd foglalok időpontot valamikor.

– Valamikor? Nincs időd totojázni! Azonnal menj pszichológushoz!

– Nincs szükségem pszichológusra! – kiáltottam fel ingerülten.

Az aula kötelességtudóan visszhangozta a szavaimat. Az információs pultnál dolgozó két nő egymásra nézett, a latyak eltüntetését végző takarító személyzet pedig rám bámult, míg a felmosórongyból kicsavarta a vizet.

Bea szórakozottan megvakarta a füle tövét.

– Nem okos dolog jelenetet rendezni épp a MediSeal kórházzrészlegében, amikor az ember pszichológiai felülvizsgálat előtt áll – jegyezte meg erősen kioktató hangnemben. – Elég sok itt a kamera.

– Értem – feleltem, majd arra koncentráltam, hogy szépen lassan elszámoljak magamban tízig. Az állítólag segít. Egyébként biztosan segít is, de én csak négyig jutottam, úgyhogy cseszhettem. – Dugja fel magának a főnökség a havi pszichológiai felülvizsgálatot! – kiabáltam az elképzelt kamerák egyike felé fordulva. Igazából az egyik felső lámpát pécéztem ki célpontnak. – Hang nincs, gondolom, csak kép – reagáltam Bea megrökönyödésére.

– Nos, ez a Nemzetvédelmi Hivatal egyik legfontosabb épülete. Szerinted van hang, vagy nincs? – tette fel a kérdést nyugodtan.

– Oké, felhívom valamelyik mókust! – vágtam rá különösebb gondolkodás nélkül.

– Köszönöm. Sok szerencsét!

Begombolta hosszú, steppelt kabátján a felső gombot, és a fejére húzta túlméretezett, szőrös kapucniját.

– Vigyázz magadra! – mondta, és elindult a kijárat felé.

– Te is – feleltem automatikusan, de szinte már csak magamnak. Bea nem nézett vissza.

A bejárat felett rögzített hatalmas órára pillantottam. Tizenegy múlt. Vajon meddig „dolgozik” egy pszichológus? Délig? És vajon mennyivel korábban kell időpontot foglalni? Ebből ma már nem lesz pöcsétes papír, hacsak rá nem sprintelek. Persze, óvatosan a futással, gondoltam, a frissen

felmosott kő remekül csúszott az üvegajtó közelében, Bea is megingott egy pillanatra. Utánaszóltam, ő pedig udvariasan megvárta, míg beérem.

– Ugye az előbb csak húztad az agyam? – kérdeztem, a biztonság kedvéért nem túl hangosan. – Nincs hang, különben nem itt beszélgettünk volna.

– Már azt hittem, tényleg szükség van arra a pszichológiai felülvizsgálatra – vigyorodott el a kapucni alatt. – Nincs hang, de ez nem változtat azon, amit mondtam: sürgősen intézkedned kell. A figyelmeztető e-maileket már az új titkárnővel küldették ki, az viszont mazsola, így kénytelen volt tőlem segítséget kérni. Rajta voltál a listán, bár gondolom, azt az e-mailt sem olvastad. Gyorsan lépj, a következő figyelmeztetés után röpülsz.

3.

Nem repestem az örömtől. Akart a fene lefeküdni egy széles heverőre és nem felnyeríteni, amikor egy szemüveges, unatkozó arcú főszer ásítva megkérdi, akarok-e beszélni a legszemélyesebb problémáimról. Én sosem akarom megtárgyalni a gondjaimat egy vadidegennel, most pedig pláne úgy gondoltam, hogy nem velem kéne foglalkozni, hanem Attilával. Az, hogy itt baszom a rezet, mint az a bizonyos nemesfém hímtaggal büszkélkedő bagoly, nem vitte előre az eseményeket. Persze, nem mondom, akadt volna mesélnivalóm – a gond azonban ott kezdődött, hogy bármi,

ami ténylegesen rémálmokat generált, a szigorúan titkos kategóriába tartozott.

Rendszeresen álmodtam Nofertiti titkos kamrájáról. Ez egy olyan hely, amit elég csak megemlítenem egy pszichológiai felmérés esetén, és máris garantált, hogy semmilyen pecsétes papírt nem kapok az ép elmeállapotomról. De akár elmesélhetném a szépséges vámpírológus és a meglepetés-szerűen vámpírizálódott kedvese románcát, ezzel is biztosan nagy örömet szereznek a dokinak. Magamnak meg egy beutalót az elmeosztályra. Hát még ha azt is elkottyintanám, hogy láttam Attilát egymás után többször is meghalni, miközben én, nem mellesleg, beszereztem egy fölös boszorkánylélek-darabkát, mert úgysem volt jobb dolgom, mint együtt égni holmi hieroglif szövegekkel, amelyek ráadásul valahogy aztán a bőrömbé ivódtak. Ezt végképp nem sikerült kitörölnöm az emlékezetemből: a hátamon időről időre fellobbant a mágikus seb, és emlékeztetett arra, milyen frankó dolog halálhörögni, miközben a társad szívét épp kivágja egy nem túl gusztusos démon. Hát, ha én lennék a pszichológus, én sem adnám ki magamnak azt a rohadt papírt, úgyhogy a mesélés kizárva. Ha kirúg az új főnök, még azt is leshetem, mikor engednek be a MediSealbe Attilát látogatni – arról nem beszélve, hogy a Nemzetbiztonsági Hivatal adatbázis-használatának is egyből búcsút inthetnék, azzal pedig tényleg minimálisra csökkenne a kutatási hatékonyságom.

Elhatároztam, hogy az egyetlen vállalható taktikához ragaszkodom: megpróbálok normálisan viselkedni, és mielőbb távozni a doki szignójával. Még aznap délutánra kaptam

időpontot, így minden reményem megvolt arra, hogy a pszichológus is gyorsan meg akar szabadulni tőlem, nyilván nincs nála tömegnyomor, senkivel sem totojázik különösebben. Evelyn internetes segítségével kiválasztottam ruhatáram legkonszolidáltabb darabjait, és elindultam, hogy teljesítsem a pecsétetes-papír-kihívást. Bár mostanság ritkán kerültem optimista hangulatba, ezúttal bíztam benne, hogy az akció kevésbé lesz megterhelő, mint Asterix és Obelix legkeservesebb próbatétele, az A38-as nyomtatvány beszerzése.

A rendelőhöz közeledve rádöbentem, hogy a szuper rendezett külsőmnek egy malőr következtében már rég búcsút mondtam: a kapkodós indulásban elfeledkeztem arról, hogy a téli szoknyához csizmát írt elő Evelyn, én viszont automatikusan a bélelt bakancsba bújtam. Ezen a ponton némiképp megcsappant az önbizalmam, de már késő volt visszafordulni. Összeszedtem minden nyugalmam, majd a kopogás után benyitottam dr. Hoffmannhoz, aki azonnal beljebb invitált.

Dr. Hoffmann élénk csíkos pulóverre húzott tengerész-kék bársonyzakóját elnézve kár volt belepréselnem magam az elegáns téli szoknyába, a fekete farmer is bőven megtette volna. A férfi fejét csupán a fekete műanyag keretes szemüveg díszítette, borbélyra, felteszem, jó ideje nem dobott ki pénzt. Pár éve lehetett még a nyugdíjig, és ez a felismerés valahogy megnyugtató – mint ahogy az is, hogy nem valami puha kanapéra invitált, hanem az íróasztala túlsó oldalához tolt barna bőrfotelre mutatott. Miután letettem a kabátomat, leültem, és kigomboltam a mellényemet. Mint ha a pokolban járnék, futott át az agyamon, bár legfeljebb két fokkal mutatható többet a hőmérő az ideálisnál.

– Hálás vagyok, hogy ilyen gyorsan fogadott – artikuláltam tisztán jól begyakorolt kezdőmondatomat. – Ezzel valószínűleg megmentette az állásomat.

– Nem olyan könnyű elveszíteni egy olyan fontos állást, mint az öné, Borbála – felelte nyájasan dr. Hoffmann. Bólintanom kellett volna, de idáig már nem jutottam a gyakorlásban, és sajnós azt mondtam, ami épp az eszembe jutott:

– Úgy tűnik, az új igazgatóság ezt másképp gondolja.

– Értem – küldött felém egy biztató mosolyt dr. Hoffmann. Pár pillanatig az arcomat fürkészte, én pedig visszonzásképp megpróbáltam elolvasni a pulóverén látható márkajelzést, sikertelenül. – Máskor is szoktak ilyen negatív képzetek lenni a munkatársairól? Esetleg a főnökeiről? – érdeklődött dr. Hoffmann, miközben szép komótosan az ujjai közé fogta fekete golyóstollát, és valamit a füzetébe firkantott.

– Negatív képzetem? – kérdeztem vissza meghökkenően, de gyorsan észbe kaptam, és higgadtan próbáltam válaszolni, hadd tűnjék úgy, hogy intelligens, kedves női kolléga vagyok, aki minden körülmények között megőrzi a nyugalmát. – Nincsenek negatív képzetem, csak egy tényt szögeztem le. Ma lépett érvénybe az igazgatói kinevezés, és igencsak megcsappant a jól ismert munkatársaim száma.

– Érdekes meglátás.

– Inkább lehangoló, de mindegy – feleltem, miközben próbáltam egy könnyed női mosolynak álcázott vicsszégyével témát váltani. – Ha jól tudom, akkor nekem innen egy pecsétes papírral kell távoznom. Megkaphatnám a felülvizsgálati jelentésemet?

– Persze – bólintott dr. Hoffmann, de esze ágában sem volt előhúzni azt a rohadt nyomtatványt. – Amint eleget beszélgettünk ahhoz, hogy ezt nyugodt lelkiismerettel kiadhassam.

A jobb lábfejemmel akaratlanul is a padlót kezdtem kockogtatni, és bár tudtam, hogy le kéne állnom, képtelen voltam nyugton ülni.

– Ezt meg hogy érti? – kérdeztem végül. A mosolyra ezúttal elfelejtettem koncentrálni. Tudtam, hogy nem lesz egyszerű a tervhez tartani magamat, de nem hittem volna, hogy a pszichomókus pár mondattal képes lesz így felhúzni.

– Csak a munkámat végzem – emelte fel a kezét dr. Hoffmann szabadkozva, majd hátradőlt az irodaszékében.

– Én is szeretném a munkámat végezni, és ahhoz szükségem lenne arra a bizonyos papírra – próbáltam megvilágítani a helyzet komolyságát. Dr. Hoffmann egyetértően bólintott.

– Akkor kezdjünk neki minél gyorsabban. Részemről semmi akadály – biztosított az együttműködéséről.

Kapd be, gondoltam hasonlóan széles mosollyal, hogy én is biztosítsam őt az együttműködésemről.

– Szeretném, ha először mesélne egy kicsit az úgy nevezett IQ-vámpírokhoz való beépüléséről. Ez pszichés szempontból nyilván nem volt könnyű feladat.

Rezzenéstelen arccal igyekeztem állni a sarat.

– Hát nem, nem volt egyszerű – feleltem teljesen őszintén. Mert hát hol lenne egyszerű egy vámpírmúzsa visszanyerése? És egyáltalán: mit tudhat egy hatvanéves pszicho-

mókus az élet igazi nehézségeiről? Előbb szexelj vérszívóval, gondoltam, majd élj át te is egy feloldást kényszerítő varázslatot, és *aztán* elbeszélgethetünk arról, hogy mi könnyű pszichés szempontból, és mi nem.

Ezt a gondolatomat persze nem osztottam meg dr. Hoffmannal, aki érdeklődve várta a válasz kifejtését. Igyekeztem, hogy ne okozzak csalódást.

– Régi vágyam teljesült ezzel a küldetéssel – fogtam neki a részletezésnek. Csak pozitívan, figyelmeztettem magamat. Semmi trauma, különben sosem végzünk. – Már hosszú ideje szerettem volna kapcsolatba lépni a vámpírelittel, és nagyon hasznos tapasztalatokkal lettem gazdagabb a megfigyelési időszak alatt.

Nevezzük hasznos tapasztalatnak a vámpírszexet, gondoltam magamban. Esetleg számoljuk hozzá a vámpírmúzsa csókját, ami egyetlen pillanat alatt számos ember életét képes volt megnyomorítani. Hasznos, ja. Akár egy kiadós cunami a tengerparti építkezés végső fázisában.

– Régi vágya teljesült? – jegyzetelt újra a füzetbe a férfi. – Vonzódik a veszélyhez?

– Ki nem? – vontam vállat felelőtlenül, de dr. Hoffmann nem volt a kedélyes humorizálás embere. – Csak vicceltem – helyesbítettem gyorsan. – Nem sokan kedvelik a veszélyes helyzeteket. Én sem. De az IQ-vámpírok közt igazán biztonságban érzem magam – tettem hozzá elgondolkodva.

Nem hazudtam: Fehérholló vámpírokból és vérmedvékből álló szövetsége még mindig a leghatékonyabb védelem akár Rocco, akár a Keleti Boszorkányszövetség ellen.

– Biztonságban? – kocogtatta meg tollával az asztalt dr. Hoffmann. – A vámpíroknál? Ez egy nagyon érdekes hozzáállás.

– Tudom, ez biztos furcsán hangzik – magyaráztkodtam. – De hát ez is olyan munka, mint a többi, valakinek el kell végeznie. Olyan, mintha pszichiáter lennék a zárt osztályon. Van egy kis veszélyességi faktor, de valójában ellenőrzött körülmények közt dolgozom, és nagyon hasznos munkát végzek.

Csak pozitívan. Végül is, miért ne neveznénk ellenőrzött körülménynek a táltos és a szérum kombinációját? Egy kis eufemizmus néha jó szolgálatot tesz.

– Pszichiáter egy zárt osztályon? Így jellemezné a munkáját leginkább?

– Nos, igen. Voltaképpen a munkám, ha jól meggondoljuk, nem sokban különbözik egy pszichiáterétől. Beszélgetnem kell vámpírokkal, vagyis súlyos pszichopátákkal, hogy utána tanulmányt tudjak belőle írni – hazudtam szemrebbenés nélkül. Azt mégsem vallhattam be, hogy valójában zokogok, valahányszor arra gondolok, hogy nem írhatok tanulmányt az élményeimből. – És hogy segíthessek a nemzetgazdaságon – pontosítottam, hátha ezzel végre sikerül olyasmit is mondanom, ami elégedettséget csal beszélgetőpartnerem arcára. Elképzelhető, hogy a „világbéke” lett volna a megfelelőbb kulcsszó, mert a doki arca egy idegrángásnyi reakciót sem mutatott. Próbáltam menteni a még menthetőt. – Ezt a pszichiáterek nem nagyon tudják hozni, szóval tényleg nem a legjobb hasonlat, magam is belátom.

Dr. Hoffmann nem szólt egy szót sem, csak lapozott a füzetében. Kezdtet igazán melegem lenni. A harisnyában izzadt a combom, éreztem, ahogy kipirul az arcom, de a mellényemet nem vettem le. Reméltem, ha végre elbocsátást nyerek, egy fél pillanat alatt elkotródhatok, és abba nem fért bele a mellénnyel való pepecselés.

A férfi mögött az ablakban láttam, hogy újra esni kezdett a hó. Arra gondoltam, hogy milyen kiszámítható mostanában az időjárás, és hogy mit nem adnék egy előre nem jelzett hóviharért.

– Mesélne egy kicsit az előző főnökével való viszonyáról?
– Összereztem. – Nem az átmeneti igazgatóra gondolok, hanem Sebes Attilára – folytatta dr. Hoffmann. Mintha én valaha is másra gondoltam volna.

Pár másodpercig bénultan ültem, aztán összekapartam magamat. Úgy éreztem, kiabálnom kell, hogy túlharsogjam saját szívdobogásomat.

– Mégis, mit meséljek róla? Nem könnyű főnök, ezt mindenki tudja.

Légy résen, sulykoltam magamba. Attila nyilván nem véletlenül játszotta ki a rendszeres pszichológiai kontrollt, és hagyott ki jó pár dolgot a jelentésekből.

Dr. Hoffmann kicsit megpötytyözte a füzetlap szélét a tollával, mintegy bemelegítésképp a következő kérdéssor előtt.

– Hogyan jellemezné a viszonyukat? Problémás? Kiváló? Jó? Vagy épp kielégítő?

Hát, ez utóbbi mindenképpen, gondoltam szomorú nosztalgiaiával, de végül fapofával csak annyit mondtam:

– *Jó.*

– Jó? Volt egy főnöke, akivel semmi különös, épp csak jó volt a munkakapcsolata, mégis mindennap meglátogatja amióta kómába esett?

Összeszorítottam a szám.

– Ez érdekes. Nem szeretne mégis bővebben mesélni egy kicsit erről a munkakapcsolatról?

– Nem igazán – közöltem leplezetlen ingerültséggel.

Mégis, mi a terquilszaros nyavalyát mesélhetnék? Hogy magyarázhatnám el egy vadidegen embernek, milyen egy munkakapcsolat, ha a főnök lobbanékonyága abból adódik, hogy táltosnak született? Mondhatnám, hogy nem volt problémamentes a kapcsolatunk, de ezzel nem lennének beljebb.

Esetleg meséljem el, milyen volt Nofertiti titkos kamrájában, amikor egymás után többször is láttam meghalni Attilát, rettenetes halálnemekkel, mégpedig azért, mert nem hagyta, hogy egyedül sétáljak be a mágikus térbe? Részletezzem, mit éreztem, amikor képes volt ezt megtenni értem, pedig már elmúlt a múzsacsók hatása, és nem szeretett szerelemmel? Hogy meséljek erről, ha minden erőmmel azon vagyok, hogy ne kelljen megneveznem ezeket az érzéseket?

Dr. Hoffmann megkocogtatta az asztalt ceruzájának hegyével.

– Nem tartja furcsának, hogy Sebest a saját, várandós felesége is csak ritkán látogatja meg, míg maga három hónapja egyetlen napot sem hagy ki?

– Nem – feleltem üveges tekintettel. Nyilván nem fogom kifejteni, mi történik akkor, ha az ember lányát vámpírszérummal lövik be, a főnökét meg már megharapta az a

múza. Aki közepesen gyenge matekból, az is ki tudja szakozni, milyen következménye lehet egy ilyen találkozásnak, nem kell ahhoz médiumnak lennie, hogy megijósolja a végkifejletet. Persze, az külön kínos, ha a múzsacsókos táltos felesége épp egy médium. Ennyit készséggel elismerek.

– Tényleg nem? – hajolt előre az íróasztala fölött dr. Hoffmann, és ettől azonnal megcsapott a fél gőzhajónyi matrózra elegendő *Old Spice* illatfelhője.

– Nos, nem az én tisztem felvilágosítani önt Sebes Attila magánéleti válságáról, de úgy tudom, a feleségével válófélben vannak – mondtam, remélve, hogy sikerült valamenynyire közömbös hangszínnel tálalnom az információt.

– Értem – rúgta kicsit hátrébb magát a székével. – Köszönöm. Ezzel az információval egyelőre nem találkoztam a jelentésekben, de látom, ön jól értesült. Volt szexuális viszonya a főnökével?

– Tessék? Nem! – kiáltottam őszinte felháborodással. A vámpírszérumos szexelés ugyanis nem számít. Egyik sem. De ha számítana sem lenne köze hozzá ennek a pojacának.

– Látom, érzékenyen érinti a feltételezés. Elnézést, nem akartam megsérteni. Csak próbálom megérteni a viszonyukat, és bevallom, az összes jelentést nem tudtam még átolvasni.

– Szerintem ezzel nem sokat veszített – jegyeztem meg az orrom alatt. *Mikor végzünk már, könyörgöm?!*

– Nem hisz a jelentések hasznosságában?

Visszatartottam a kitorzni vágyó nevetésrohamot. Hát, amióta láttam, hogyan készülnek Attila jelentései, s főként, hogy mi marad bennük, és mi ítéltetik elhallgatandó

információnak, valóban nem hittem a hasznosságukban. Nem nyitottam válaszra a számat, mert féltő volt, hogy be-
leröhögök dr. Hoffmann érdeklődő képébe.

– Mit fűzne hozzá a saját jelentéseihez?

Hirtelen elpárolgott a jókedvem. Egyre inkább úgy érez-
tem, hogy a komoly segítő szándékot sugalló szavak valójá-
ban a pszichológusi felülvizsgálaton jóval túlmutató valla-
tást álcáznak.

– Semmit – fogtam rövidre a választ.

– Pedig az utolsó jelentések meglehetősen hiányosságokat
mutatnak.

– Ezt miből gondolja?

– Abból gondolom, hogy mindketten elhagyták az orszá-
got, és Egyiptomba utaztak, majd miután hazatértek, Sebes
pár nap múlva kómába esett. Azt hitte, azért, mert nem
hivatalosan utaztak, majd pont a mi hivatalunk nem fog
értesülni a dologról?

– Nem.

– Szóval, mi célból jártak Egyiptomban és mi az oka an-
nak, hogy Sebes kómába esett?

4.

Reménykedtem valami pozitív fordulatot hozó csodában,
mondjuk egy enyhe apokalipszisben, hogy megússzam a
hátralévő kérdéseket, de ezúttal bezzeg minden démon
nyugton ült a seggén. Most erre mit mondjak? Hogyhogy

mi történt Egyiptomban? Az nyilván igen abszurd válasz lett volna, hogy egy boszorkány felmenőm lélekdarabkáját kerestem a leghíresebb vámpírmúzsza, Nofertiti mágikus terében.

– Nos, egyelőre senki nem tud választ adni arra a kérdésre, hogy vajon mitől esett kómába a főnököm – feleltem. – Ám bizonyára nem attól, hogy kirándultunk egyet a Nílus mentén, ezt naponta több ezer turista megúsza maradandó károsodás nélkül. Nyilván tudja, hogy épségben hazaérkeztünk.

Épségben a jó francokat, szorítottam ökölbe a kezemet, miután éreztem, hogy felizzik a hátam. Ez volt az egyik „mellékhatása” egyiptomi kalandunknak. Néha az volt az érzésem, komplett *Halottak könyve*-fejezetek olvashatók a bőrömnön. Előfordult, hogy órákig csendben volt, mint a lemeszelt sírfal, de időnként kiabálni kezdett – mintha gondos régészek levakarták volna róla a fedőréteget. Na, ilyenkor azért elég nehéz volt közönyös arccal, mozdulatlanul üldögelni, és higgadtan azt fejtegetni, hogy Egyiptomban aztán végképp nem történt semmi említésre méltó esemény.

– Gondolom, került a kezébe olyan jelentés, mely leírja, hogy Attila erősen bevverte a fejét, amikor rázuhant a kemény kőpadlóra – ismertettem a hivatalos balesetverziót. – Nem rendelkezem orvosi végzettséggel, de megkockáztatom, hogy esetleg ennek lehet köze a főnököm egészségügyi állapotához.

– A szarkazmus gyakorta a védőmechanizmus része – támadott be dr. Hoffmann teljesen amatőr módon.

– A szarkazmus átsegíti az embert a nehézségeken. Tudja, vámpírok, pszichológusok...

Valamint táltosok, múzsák, bosszúálló médiumok, boszorkánykommandósok, félelmek illúziócsapdája, és lélek-szerzési pokoljárás, folytattam szerényen a sort magamban. Mintha halvány mosoly suhant volna át a férfi arcán.

– Egy kalap alá vesz a vámpírokkal? – kérdezte. Szemlátomást szórakoztatónak találta a feltételezést.

– Nem, dehogyis! – tiltakoztam felháborodottan. – Ha egy vámpírral kell megküzdenem, általában tudom, hogyan kell kicsinálnom. Vagy felhasználnom valami hasznos módon, vagy megkérek valakit, aki nálam erősebb, hogy intézze el egy karóval.

– És egy pszichológus kifogna egy vámpírológuson?

– Őszintén? Megölni nem volna szerencsés, mert akkor tuti, hogy nem kapnám meg azt a pecsétes papírt.

– Értem. Lássuk csak... mivel az előző jelentések rendkívül semmitmondóak, úgy vélem, rendszeres konzultációkra van szükség ahhoz, hogy felmérjem az állapotát.

Egy pillanatig komolyan azt kívántam, bár vámpír lenne, és következmények nélkül karót döfhetnék a mellkasába.

– Én erre nem érek rá. Tudja, én vagyok nemcsak az intézmény, hanem az egész ország egyetlen épkézláb vámpírológusa. És nem, nem szenvedek Napóleon-komplexusban, ez ténykérdés. Nem vesztegethetem az időmet egy pszichomókusnál, aki tintapacás képeket dugdos az orrom alá, miközben mások vérpacákkal tartják rettegésben az utcákat.

– A vérengzések kora már lejárt, Borbíró kisasszony – közölte dr. Hoffmann, aki valószínűleg semmit sem tudott az

élőholtak mindennapjairól. – Idejét sem tudjuk, mikor látunk olyan halálos kimenetelű bűncselekményt, amelyben vámpírok játszották volna a főszerepet.

– Igaz – hagytam rá elegánsan. Merthogy az ember ilyenkor bölcsen hallgat azokról a hullákról, melyek házának környékén kerültek máglyára egy kirendelt oltalmazó személyének köszönhetően.

– Viszont nem lenne helyénvaló, ha az én felhatalmazással menne vámpírok közé instabil idegállapotban.

Na, erre bepöccentem.

– Instabil állapot? – nehezedtem az asztalára két kézzel. A férfi meglepődött, de nem mozdult. – Hadd mondjak valamit: ha nem adja ide azt a papírt, akkor talán tényleg instabil állapotba kerülök! És nagyon ajánlom, hogy ne tudja meg, mit jelent ez egy olyan nőnél, aki már jó ideje a vámpírok kegyetlenségén szocializálódik! – vázoltam fel egy szép, új jövőt dr. Hoffmann lelki szemei előtt. Eddig azt hittem, leggyorsabban a vámpírurak tudnak kihozni a sodromból, de most újra kellett értékelnem a jellememet. Nagyon úgy tűnt, hogy a pszichológussal kombinált időelcseszés az, ami a legjobban irritált.

– Ezt vegyem fenyegetésnek? – kérdezte dr. Hoffmann enyhén csodálkozó tekintettel.

– Ezt vegye úgy, hogy szépen kérem, térjen jobb belátásra. A fenyegetés majd csak aztán jön, ha nem ért a szép szóból.

– Úgy érzem, tényleg szüksége van a rendszeres...

– Dugja fel magának a pecsétjét! – dobtam az ominózus tárgyat a plafonig.

A fapecsét visszazúgott az asztalra, de sajnós nem találta el dr. Hoffmann tojásfejét, épp csak összemaszatotha minden bizonnyal igen értékes jegyzeteit, ami kábé annyira hozott izgalomba, mint éhes vámpírt egy bögre tej. A férfi higgadtan visszahelyezte a pecsétet a tintapárnára. Rend a lelke mindennek.

– Borbála, magának segítségre van szüksége – közölte lemondó sóhajjal.

– Igen. És épp most tagadta meg tőlem – vágtam be magam mögött az ajtót dühödten.

5.

Gyalogoltam egy órát, hogy ráncba szedjem az idegeimet. A szél néha arcomba fújta a havat, én pedig perverz örömet leltem benne. A kezem kesztyűben is kihűlt, de a lábamat melegen tartotta a bakancs és a lábszárvédő, így elszántam sétáltam a kevésbé frekventált kis utcákban.

Ezt jól elcsesztem. Attila, ha nem feküdne kómában, napokig azzal froclizna, hogy képtelen vagyok hivatalos igazolást szerezni a beszámíthatóságomról. Ami elég ciki, ezt nehéz is volna tagadni.

Persze abban is rejlett némi perverz báj, hogy hatvan percnyi céltalan járkálás után, a karácsonyi készülődéstől csilivili forgatagba érve minden vágyam egy olyan papirosra redukálódott, mely az ép elmeállapotomat igazolja – különösen mivel a vásárlástól ideges tömeg látványától engem már a

hányinger kerülgetett, és legszívesebben egy kiadós idegrohamba menekültem volna.

Van, aki azért rühelli a december eleji tömegjeleneteket, mert a karácsonyi bevásárlásokkal járó napi tizenöt *Last Christmas* nóta túlzottan megviseli egyébként is nyüzött idegrendszerét; ezzel szemben én azért gyűlölöm az adventi időszakot, mert mínusz tízfokos hidegben már végképp esélytelen megállapítani, hogy az a lengén öltözött cicababa, aki épp szembejön velem a napfénymentes égbolt alatt most szimplán hülye vagy vámpír. Évekkel ezelőtt, azon a télen, amikor lyukas bakancsban voltam kénytelen bejárni a latyakos várost, mert BKV-bérletre sem tellett, annyit fáztam, hogy azóta is duplán kiráz a hideg, ha a felfagyott járdán elhúz mellettem valaki lakkcucban vagy haspólós szerelésben. Úgy tűnik, aki már úgyis halott, az le nem mondana a miniszoknyáról és a leheletvékony, fekete nejlonharisnyáról. A látszat kedvéért némelyik magára kap egy derékig is alig érő dzsekit, aminek a cipzárját nem húzza fel, mert még eltakarná mély dekoltázsát. A sminket eltúlozza, azt hiszi, minél több púder, annál emberibb arcszín, pedig épp fordítva működik a dolog – akár vámpír, akár ember pakolja magára a vakolatot. Persze, ha élőholt vagy, legalább már nem kell aggódnod azon, hogy a vesédnek annyi, ha így flangálsz ebben a zimában. (Mondjuk az is igaz, ha így flangálsz ebben a zimában, az már a rendszeresen kihagyó agytevékenység jele – szóval nem aggódsz ilyesmin.)

Magamba gubózva sétáltam a csípős hidegben, próbáltam tudomást sem venni az ünnepi forgatagról. Tényleg instabil személyiség lennék? Vajon megváltoztam, amióta

visszatértem a lélekvadászó kalandozásból? Tény és való, hogy nehéz hónapok álltak mögöttem. Túléltem egy balszerencse átkot, amit aránylag kevesen mondhatnak el magukról – olyannyira, hogy akkori kedvesem, Géza bele is halt. Aztán sajnos fel is támadt, vagyis vámpírként tért vissza az életembe, és mindjárt azzal debütált, hogy megpróbált megerőszkolni. Erős kezdés egy friss vérszívótól, szó se róla. Ezek után megküzdöttem egy komplett boszorkánykommandós egységgel, de azzal a gondolattal, hogy Géza élőholt, továbbra sem tudtam mit kezdeni. Volt barátomat Fehérholló oltalmába ajánlottam, aki vállalta a felügyeletét, és azt, hogy náluk maradhat, ha képes beilleszkedni az IQ-vámpírok közösségébe, de egyelőre elzárva tartották egy alagsori börtönteremben, mert még képtelen volt uralkodni az ösztönein. Fehérholló megnyugtatóan, hogy ez természetes jelenség a vámpírizálódás első hónapjaiban, de ettől nem lettem boldogabb.

Mint ahogy attól sem, hogy kénytelen voltam megjárni Nofertiti túlvilági titkos kamráját, ahol túl sok olyan dolog történt, amit jó lenne, de mégis lehetetlen elfelejteni. Halál, fájdalom, és ezek folyamatos emlékeztetői: a kóma és hátamon fel-fellobbanó hieroglifa-sebek. Úgy néz ki, sikeresen megszereztem Ágnes néném boszorkánylelkének egy darabját. Ennek ellenére a helyzet az, hogy Iszkander, a védelmező Attilát őrzi pár vérmedve társaságában, én már hónapok óta azon töprengek, vajon mikor veszítettem el a presztízsemet annyira, hogy már egy szimpla testőrséget sem érdelek meg a szövetségeseimtől. Időről időre igyekszem elvetni azt a kézenfekvő magyarázatot, miszerint

a város két legerősebb vámpírura reménytelen feladatnak tartja a védelmem megszervezését.

Az egyik ház ereszéről a nyakamba zúdult egy adag hó, én pedig sikítva ugrottam odébb. Nem tudom, mit gondoltam, mi ugrik rám odafentről, de tény, hogy majd' szívbajt kaptam. A francba, dühöngtem magamban. A hülye dilidokinak igaza van: instabil személyiség vagyok, egyre erősebb paranoiával. Mert meg mertem volna esküdni, hogy valaki figyel engem. Körbenéztem, de csak átlagos kinézetű járókelőket láttam a pirosnál várakozni. A hátam megsajdult.

Na, bakker, mágikus köszvényem van. Valahányszor baj ér, vagy bajban érzem magam, rám tör a fájdalom. Bravo!

A lámpa zöldre vágott, én pedig átsétáltam a túloldalra. Gyanakodva fürkésztem a velem szembe haladókat, de senki nem figyelt rám különösebben. Nem fordultam hátra még egyszer, egyszerűen továbbmentem, de nem bírtam szabadulni a gondolattól, hogy van egy láthatatlan árnyékom, aki szemmel tartja a lépéseimet.

6.

A MediSeal kórházépületébe menekültem a szél és az alulöltözött vérszívók vagy agyhalottak elől. Bélelt bakancsomról igyekeztem ledobogni a latyakot, és bár az épületbe lépve jóleső meleg fogadott, egyelőre csak a sapkámat vettem le, az irhabunda maradt állig felcipzározva. Kifagytam a sétában, de jólesett a friss levegő. Amikor hetek telnek hosszú

tétlenségben, minden olyan perc, amit nem a fotelbe süppedve, némán gondolkodva töltesz, aranyat ér. Azt hiszi az agyad, végre csinálsz valamit, és pár pillanatra elfeledkezel az egyébként állandóan gyötrő büntudatról. Így hát egy ideje igyekeztem minél többet gyalogolni, nem törődve a hideggel, no meg a jeges, felsózatlan járdákkal.

Itt voltam hát megint. Nem értettem, hogy kerültem vissza a kórházba, ki vagy mi irányította a lépteimet. Nem először történt meg velem az elmúlt hónapokban, hogy azt hittem, hazamegyek, aztán a MediSeal bejáratánál ráébredtem, hogy a haza kábé olyan tág fogalom, mint E. T.-nek volt annak idején. Az otthon ott van, ahová tartozunk, nem pedig ott, ahol tároljuk a szennyest.

Nem volt szükségem dilidokira ahhoz, hogy tudjam, miért járok ide rendszeresen. Ide kötött a mardosó lelki-furdalás, bármennyire is próbáltam ezt az érzést elfojtani magamban. Tudtam, ha hagyom, hogy hatalmába kerítsen az önmarcangolás, akkor soha nem fogok tiszta fejjel gondolkodni, és képtelen leszek rájönni, hogyan hozhatom vissza Attilát ebből a rettenetes állapotból. Ráadásul siralmas volt a magánéletem, és most nem csupán arra célzok, hogy legutóbbi kedvesem vámpírként dühöngött Fehérholló egyik alagsori büntiszobájában. Nem álltam túl jól a baráti körömet tekintve sem: legjobb barátnőmmel, Evelynnel ugyan bármit megbeszélhettem, de ő mégiscsak a tengerentúlon élt. Azok, akik még be voltak avatva életem legkínosabb részleteibe, mind halottak voltak. Oké, élőhalottak, de ez akkor is szép teljesítmény. Úgyhogy jöttem, mert szükségem volt Attilára – az egyetlen olyan

barátomra, aki még élt, és ráadásul ezt az óceán innenső partján tette.

És persze volt még egy okom: a hajthatatlan makacsságom, ami azt sugdosta a fülemben, hogy amíg ide jövök, és beszélek Attilához, addig ő igenis itt van velem, ebben a világban. Számít, hogy jövök, számít, hogy hallja a hango-
mat. Amikor nem épp Fehérholló könyvtárát bújtam abban a reményben, hogy ráakadok valamire a mágikus kamrák mellékhatásairól, esetleg a táltosokról, akkor önszuggeralásképpen elolvastam néhány interjút, amely váltig állította, hogy a kómába esett emberek hallják a látogatóik hangját. Ez biztatásnak jó volt, igaz, egy meggyőző tudományos cikkre sem leltem a témában. Jó, engem elég nehezen győz meg egy olyan szöveg, aminek a négyötödét nem értem, úgyhogy ezt nem soroltam a meglepő felfedezések közé.

A kilencedik emeleten szálltam ki a liftből. Ez volt az igazán VIP-részleg, s egyúttal a legzajosabb emelet az egész épületben: amikor a vámpírszérumos kimerültségemnek köszönhetően először töltöttem a kórházban egy kis időt, az volt az érzésem, hogy idejekorán egy halottasházban kötöttem ki. Itt viszont a nővérpult előtt folyamatosan ment a tévé: úgy tűnt, az épp ügyeletes ápolóknak semmi dolguk nincs azon kívül, hogy Attila állapotát felügyeljék, az pedig nem igényelt folyamatos készültséget. Az EEG-ellenőrzések és infúziócserek közötti üresjáratokban nassoltak és tévét néztek. Többnyire valamelyik romantikus vámpírsorozat sokadjára ismételt epizódjára kattintottak, de volt, aki az ismeretterjesztő csatornát preferálta, ahol gyakran adtak élő-holt-becserkészésekről szóló hatásvadász, kamu riportokat.

A nővérpult mögött ezúttal Izaura kanalazta a joghurtját. Ő soha nem nézte a sorozatcsatornát, mert kifejezetten rühellte a sápadtra maszkírozott pasik és agyonszoláriumozott bikinis nők románcainak végtelenített szenvedéshullámaikat, ezzel pedig eleve beopta magát a szívembe. Irénke, az egyik nővér ezzel szemben megszállottan követte a *Mágikus rabszolgasors* című sorozatot, melyben a lengén öltözött ember Isaura és napfényt elkerülő, öltönyös Tobias szerelmét az alakváltó Leoncio lehetetlenítette el, ami ellen csak a lány különös öröksége, keresztanyja mágikus kendője nyújtott valamennyi védelmet. Nem kerülte el a figyelmemet az a tény, hogy Izaura és Irénke csak igen ritkán voltak egyszerre beosztva szolgálatba.

Izaura messziről köszöntött, én pedig szokás szerint megálltam nála érdeklődni, hogy történt-e bármi különös. Soha semmi különös nem történt, de ezzel is nyertem egy percet, amíg összeszedtem magam, és bementem Attilához.

A táltos, aki nemrég még képes volt egyetlen szemöldök-rántással jégesőt zúdítani a világra, most szinte élettelenül feküdt az ágyban. A haja lenőtt, és most szakállt-bajuszt növesztett neki a kóma. Mivel Attila legközelebb hozzátartozója, Eszter nem nyilatkozott haj és arcszőrzet ügyben, Nóra, aki egyszerre próbált testvérként és orvosként helytállni, meg akarta borotválni Attilát, de én kértem, hogy ne tegye. Innen láttam, hogy még él – ez valahogy biztosabb jel volt számomra, mint a gép monoton bűgása. Attila szakállát és a bajusztát időnként megigazítottam, és mostanra már egészen megszoktam így az arcát.

– Elloptak a Nemzetiből két kardot – mondta Izaura, közben lehalkította a híradót. – Ez megint felbosszantotta Iszkandert, aki valami miatt rosszul tűri azt is, ha a közelébe megyek, de azt is, ha ellopnak egy kardot. Más említésre méltó esemény nem fordult elő *a kórterem környékén* – fejezte be összegzést.

Megütötte fülemet a hangsúlyozás, úgyhogy nem léptem azonnal tovább.

– És a kórteremtől távolabb?

– Ezt nézd meg! – kiáltott fel Izaura izgatottan, és az orrom alá dugta a kezét. Mint számos cigány nőnek, neki is gyűrű díszítette minden ujját, ez már első találkozásunkkor feltűnt. Ennél fogva elég nehéz volt megsaccolni, vajon melyik gyűrűjét cserélhette le egy újabbra, de végigpásztáztam az ékszereket, és aztán megláttam. Egy kő, ami nem volt színes.

– Eljegyzési gyűrű? – kérdeztem bizonytalanul.

– Igen! – felelte boldogan. Levette a gyűrűt, hogy jobban megnézhessem.

– Nagyon szép. Gratulálok! – mondtam. Izaura elégedetten visszaült a helyére.

– Jut eszembe: Iszkander már érdeklődött felőled. Nem tudta mire vélni, hogy nem jöttél délelőtt.

– Gondolom, a délelőtti sétája hiányzott, nem az elbűvölő társaságom – jegyeztem meg.

– Előfordulhat – kuncogott Izaura, és megigazította a copfját.

Ő sem kedvelte különösebben a mogorva Iszkandert, aki szokás szerint pólóra vetkőzve, és a kardjára támaszkodva

ült Attila kórtermében, de nem panaszkodott. Én az itt dolgozó nővérek helyében elég ideges lettem volna, ha állandóan egy ilyen nindzsa fazont kellett volna kerülgetnem, a MediSeal alkalmazottai azonban egyszerűen tudomásul vették a helyzetet – valószínűleg örültek, hogy legalább a vámpír és alakváltó örök nem a kórteremben rendezkedtek be; ők az épület előtt váltották egymást.

Iszkander általában szó nélkül kiment a teremből, ha megérkeztem, de most ülve maradt. A táskámat szokás szerint a lábam közé fogtam, míg ledobtam magamról a kabátomat – a kórteremben mindig nagyon meleg volt, még a garbóban is rendesen pácolódtam. Iszkander némán figyelte, ahogy felakasztom a bundám a fogasra. Először arra gondoltam, megkérdem, nincs-e kedve sétálni egyet a folyosón, míg én itt elüldögélek, de aztán úgy döntöttem, ráérek kizavarni őt, kivételesen akár válthatunk is pár szót. Nem mintha Iszkanderrel olyan könnyű lenne elcsevegni. Úgy tűnt, foglalkozási ártalom, hogy nem kérdezősködik, és ő sem fogadja szívesen, ha valaki beszélgetni akar vele.

Próbáltam megerőltetni az agyam, és rájönni, vajon hogyan lehetne egy ilyen emberrel párbeszédet kezdeményezni. Nem sok mindent tudtam róla azon túl, hogy profin öl, mivel az elit iszkanderek közé tartozik, valamint hogy szemlátomást nem tud meglenni a kardja nélkül. Ez a felállítás nem tűnt túl kompatibilisnek az angol-egyiptológus egyetemi végzettségemmel, de jó bölcsészként megoldottam a feladatot, és végre megkérdeztem, ami kamaszkorom óta életem egyik kulcskérdése, valahányszor szuperhős-filmet nézek a moziban.

– Mi van, ha valaki akkor támadja meg a rád bízott személyt, amikor épp a vécében brúzolsz? – tettem fel a kérdést egyperces kínos csend után. Iszkander félrebiccentette a fejét, és összeráncolta a homlokát. Szemlátomást valóban kiértékelte a helyzetet.

– Visszadugom a farkam, és huygos lesz a nadrágom, miközben megölöm a támadót – felelte végül összeszűkülött szemmel. – Miért? Félsz, hogy nem bírom megvédeni a barátodat?

– Nem félek. Csak érdeklődtem.

– Itt vagy mindennap. Naná hogy félsz. Pedig nem valószínű, hogy Attila valaha is magához tér. És ha mégis, akkor nyilván nem a te ölelő karjaidba fog borulni. A felesége egész jó nő, még így hasasan is.

Azonnal felment bennem a pumpa. Soha ne emlegess terhes feleséget egy olyan nőnek, akinek épp most dugtak az orra alá egy olyan jegygyűrűt, ami még véletlenül sem az övé.

– Nem kell körbefutnod az épületet biztonsági ellenőrzés céljából? – érdeklődtem udvariasan. Iszkander megpörgette földre támasztott kardját.

– Látom, az elevenedre tapintottam. Na mindegy, én csak azt mondom, hogy kár Attilára várakoznod, miközben lassan kifutsz az időből.

– Milyen időből? – fagyott arcomra az udvarias mosoly. – Ezt meg hogy érted?

– Te sem leszel már fiatalabb, egyre nehezebb lesz olyan pasit fognod, aki gyereket is csinál neked – magyarázta Iszkander készségesen. Leesett az állam. *Mázlid, hogy nálad*

van a kard, és nem nálam, különben te sem csinálhatnál gyereket sokáig.

– Szerintem ezt a beszélgetést most hagyjuk abba – figyelmeztettem. Persze, az ember lánya visszafogottan javasol bármit is egy olyan kigyúrt férfinak, aki egy böhöm nagy kardot pörget kihívóan a lába közt.

– Én garantáltan fiút nemzenék neked – jelentette ki Iszkander bizalmaskodva. Na, itt volt vége a türelmemnek.

– Mi van?!

– Csak tartsd észben ezt a kivételes lehetőséget. Nem sokan bújhatnak ágyba egy iszkanderrel. És akik megteszik, nem csalódnak – közölte tényszerűen, mintha csak a holnapi időjárási előrejelzést ismertetné.

Nem rejtettem véka alá a megdöbbenésemet:

– Elég sok bizarr ajánlatot kaptam már életemben, de ez majdnem veri az eddigi toplistás ajánlatot, ami kábé úgy hangzott, hogy „légyszi, hadd szívjak belőled egy kis vért, mindegy mit kérsz cserébe, pénzem nincs, de ha kell, szinkronúszok érte”.

Iszkander szakállas arca meg sem rezdült.

– Gondold át nyugodtan, és mérlegelj higgadtan. Attila kiesett a játékból, szerintem a vámpírizálódott exbarátodra sem érdemes több szót pazarolni. Gyengével ne állj össze, mert az előbb-utóbb meghal melletted. Ha pedig szétnézel az erősek között, nem sok választásod akad a nem vámpír jelentkezők közül. Minden nőnek férfi kell, meg család, gyerek, szóval...

– Dugulj el, Iszkander ezzel a középkori dumával! – dobtam a szabadon maradt székre a táskámat. – Lehet, hogy a

Paradicsomban anno működött az „én vagyok az egyetlen értékelhető pasi széles e vidéken, úgyhogy jer, hadd nemzzek néked fiúgyermeket” udvarlás, de azóta eltelt egy kis idő. Ha te vagy a választék, akkor maradok szingli, értve vagyok?

– Majd meglátjuk – felelte Iszkander makacsul.

– Ha még egyszer felhozod a témát, akkor inkább azt látod meg, milyen, amikor elveszítem legendás hidegvéremet.

– Ó, jaj! Nekem támadsz egy infúziós állvánnyal? – kérdezte gúnyosan. Mintegy végszóra Izaura lépett be.

– Elnézést, ezt cserélnem kell – mondta, kezében egy folyadékpótló tasakkal.

Iszkander végigmérte a nővért, majd egy csikorgással odébb húzódott székestül, hogy ne legyen túl közel az ágyhoz. Hálás voltam, amiért Izaura jelenléte megszakította a kínos beszélgetést, Iszkander viszont szemlátomást bosszúsan fogadta a közjátékot. Amikor az ápolónő megcsúszott, és Iszkander karját fogta meg hirtelen, hogy visszanyerje az egyensúlyát, az oltalmazó azonmód elveszítette a normális viselkedésnek még a látszatát is: felrántotta a karját, nem törődve azzal, hogy így Izaurát is hátradönti állványostul.

– Hogy a pokolba kapta meg ezt az állást, ha még arra is képtelen, hogy egy infúziót felaggasson a helyére? – ripakodott rá a nőre magából kikelve.

– Jézus Mária! – suttogta Izaura, akit felsegítettem, míg Iszkandernek leordítottam a fejét.

– Mi ütött beléd? Elment az eszed?

– Semmi baj – mondta Izaura. – A nagyfokú fájdalomra mindenki másképp reagál. Eléggé nehezen kontrollálható a reakció.

Nem értettem, de Izaura folytatta:

– El kell látni a sebét. Nagyon rosszul néz ki.

Most láttam csak, hogy fest Iszkander karja ott, ahol Izaura pár pillanatig hozzáért. Négy felduzzadt, hólyagos csík követte egymást a bőrén. A póló ujjá alatti seb pár másodperc alatt vérvörösre vált, a szélei pedig belilultak.

– Maga inkább ne akarjon ellátni – felelte Iszkander öszszeszorított szájjal. Erősen verejtékezett, és úgy tűnt, a hideg rázza. – Nemsokára jól leszek. Nem kell rakni rá semmit. – Ujjai elfehéredtek, úgy szorította kardjának markolatát.

Izaura értett a szóból.

– A nővérpultnál leszek, ha mégis szükség lenne rám.

– Én is megyek – mondtam. – Rendben leszel? – kérdeztem nem túl sok együttérzéssel a hangomban.

Sajnáltam, hogy fájdalmai vannak, de undorodtam tőle, amiért nem bírta türtőztetni magát. Nem akartam kirugdosni a kórteremből ilyen állapotban, úgyhogy inkább a távozás mellett döntöttem. Mindegy, gondoltam, most úgyszem vagyon valami jó passzban, csak panaszkodás lenne belőle. Márpedig amikor leültem Attila mellé, igyekeztem arról mesélni inkább, mi mindent néztem meg azért, hogy kitaláljam, miként lehetne visszavarázsolni őt az életbe. Persze, a varázslást csak képletesen értettem – a Hajós dinasztia boszorkányállománya képtelen volt előrukkolni életképes táltosregeneráló ötletekkel. Úgy tűnt, sorsára hagyták a férfit, aki már megtette, amit megkövetelt tőle a mágikus eskü.

– Megleszek – mondta Iszkander nyugodtabb hangon. Szakadt róla a víz, és fehér volt, mint a csempé fölött a fal.

– Akkor jó.

Úgy tettem, mintha nem venném észre, milyen szarul néz ki, ehelyett Attilához léptem, és megfogtam a kezét. Épp csak felizzott a hátam, ezt már fel sem vettem. A búcsúzás valami miatt mindig kevesebb fájdalommal járt, mint az újbóli vizontlátás – ennyit a mágikus szívatások logikájáról. De ezt meg tudtam szokni. Attila keze meleg volt, mégis élettelen, ezt viszont nem lehetett megszokni három hónap alatt sem. Lenőtt haja, őszülő szakállabajusza részben elfedte arcának ijesztő sápadtságát, de így is fáj az ernyedt mozdulatlanság látványa. Annyira hiányzott belőle minden, amit Attilának hívtam.

– Holnap jövök – mondtam. – És sajnálom, hogy ez a vadbarom őriz téged – tettem hozzá, ha már egyszer Iszkander tapintatlanul hallótávolságon belül maradt.

Mindig vártam, hogy Attila egyszer reagál végre arra, amit mondok, amit teszek, de persze most sem történt semmi. Egyszer, amikor azt hittem, pislogott, elmagyarázták, hogy ez nem akaratlagos mozgás. Próbáltam leszoktatni magamat arról, hogy várjam a csodát – de el lehet-e jutni valaha is odáig, hogy ne tulajdonítson az ember jelentőséget annak sem, amit látni vél? Bemenni egy rohadt mágikus dimenzióba, eggyé válni a tüzes hieroglifákkal, az egy vállalható kihívás. *Ez* viszont soha nem volt az.

Iszkander megspórolta a köszönést, miután én egy kurta *szíát* morogva elhagytam a kórtermet. Izaura már a nővérpult mögött állt, felhúzta a köpenye ujját, és megnézte véresre zúzott alkarját. Valószínűleg az infúzióállvánnyal ütközhetett szerencsétlenül. Nem látszott harag az arcán, de

komoran csóválta a fejét, miközben ki-be hajlította a karját. Nyilván fáj a könyöke is.

– Láttál már ilyet? – kérdeztem tőle. – Ilyen sérülést, ami Iszkander bőréen kijött?

– Nem – rázta a fejét. – Allergiás reakció lehet, de ilyen típusról még csak nem is hallottam. Igaz, bőrosztályon soha nem dolgoztam.

– Allergia?

– Igen. A sebe mintha egy hosszú csík lenne, apró megszakításokkal. Négy, szinte összeérő sérülés, szerintem a gyűrűim okozhatták, ahogy megfogtam a karját – mutatta felékszerezett ujjait. Szép kollekción volt.

– Arany? – kérdeztem megvilágosodva.

– Persze hogy arany. Csak nem gondolod, hogy a vőlegényem valami bizsut vesz nekem?!

Eszembe jutottak Iszkander fröcsögő szavai Rómeó aranyláncáról, és hogy milyen ellenségesen viselkedett a vérmedvével. Ezt akkor a rasszizmusának tudtam be, de most hirtelen mindent új megvilágításban láttam.

– Hát persze, az arany – dűnnyögtem az orrom alatt.

Nem a cigányokkal van általában problémája, még csak nem is az alakváltókkal – az aranyat nem bírja elviselni! Vagyis Izaurát sem a származása miatt került eddig, hanem elővigyázatosságból: érthető módon nem akart ennyi arannyal közelebbi ismeretségbe kerülni. És ekkor beugrott egy apró részlet, aminek korábban nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget. Amikor Iszkander megmentett Gézától, másnap találkoztam vele, és frissnek tűnő, égési sérülésekre emlékeztető nyomokat láttam a kezén. Akkor még arra

gyanakodtam, hogy esetleg ezüstsebzés hegeit látom, és ő valami alakváltó lény, ezüsttel azonban nem nagyon érintkezhetett. Viszont rajtam volt a vércapszula nélküli arany-medál és aranylánc – erre jól emlékszem. Valószínűleg az ékszerhez érhetett Iszkander kézfeje véletlenül, míg engem felöltöztetett.

– Iszkander irtózik az aranytól – mondtam végül Izaurának. – Kezdem érteni, hogy miért.

– Szólok Havasi főorvosnőnek, hogy nézze meg. Hátha neki lesz valami ötlete ezzel kapcsolatban. Talán az ő javaslatát nem utasítja vissza csípőből.

– Jó ötlet – hagytam rá, miközben arra gondoltam, milyen régóta nem beszéltem a főorvosnővel, Nórával, aki mintha került volna az utóbbi időben. Gondolom, részben – ha nem teljesen – engem hibáztatott a történetek miatt, még ha nem is meséltük el neki részletesen, hogy Attila mi mindent élt át Nofertiti titkos kamrájában. És az persze egy dolog, hogy Nórát nem sokat láttam, amíg Attilát látogattam a kórházban, ennél sokkal jobban fájt, hogy a Hajós dinasztia tagjai sem szorgoskodtak a betegágy mellett. Így aztán igencsak meglepődtem, amikor Eszterrel összefutottam a kórház aulájában.

7.

Valahányszor összehozott a sors Eszterrel, volt okom szorongásra – ezért az eszem úgy döntött, a legjobb stratégia

az lenne, ha szépen elsuhannék mellette egy gyors köszö-
nést mormolva. A szívem viszont nem engedte, hogy At-
tila felesége csak úgy kicsusszanjon a karmaim közül: épp
eleget rágódtam azon, vajon miért nem bukkan fel Eszter
gyakrabban a kórházban.

Nem igazán tudtam, hányadán állunk most egymással, de
egy pillanatra igyekeztem félretenni minden ellenszenvemet
és aggodalmamat. Egyetlen dologra koncentráltam: Eszter
bejött a kórházba. Valami változás történt. És ha meg aka-
rom tudni, mi az, kénytelen vagyok civilizáltan viselkedni.

Köszöntem, ő pedig visszaköszönt, sőt nem sétált el
mellettem tempósan, hanem megállt, mintha szívesen be-
szélgetne régen látott barátnőjével, még azt is megkérdezte,
hogy vagyok. Valami *nagyon* megváltozott, gondoltam. Re-
méltem, nem ült ki arcomra a döbbenet, miközben semmit-
mondóan válaszoltam, hogy aztán felvezethessem a témát,
ami valójában érdekelt.

Eszter hihetetlenül jól nézett ki. Nagy hasát kiemelte
testhez tapadó rugalmas ruhája, amihez világosbarna comb-
csizmát és hosszú, elegáns szőrmekabátot viselt, hozzá pasz-
szoló szőrmekalappal. Reméltem, hogy a tökéletes smink
valójában nyúzott arcot rejt maga alatt, de ennek sajnos
semmi jelét nem láttam. Eszter kivirult a terhessége alatt,
és pár pillanatig azt hittem, csak azért áll szóba velem az
aulában, hogy ezt észrevehessem, és idegrohamot kapjak –
de tévedtem.

– Attilához mész, gondolom – próbáltam valahogy a té-
mához kanyarodni, de Eszter rövidre vágta a beszélgetésnek
ezt a vonalát.

– Nem igazán – felelte.

– Akkor nem azért jöttél, mert...

– Nem látom Attila sorsát. Sajnálom. Nem azért vagyok itt, mert tudom, hogy felébredne, és akkor mellette akarok lenni. Abban sem vagyok biztos, hogy mellette akarok lenni, amikor felébred. Nem vagyunk egy család.

A rohadt életbe, gondoltam. Újra a régi mantra – ráadásul kiváló időzítés, ma még nem szívtam eleget. És én még azt hittem, hogy egész jóban vagyunk, miután sikerült kimene-kítenünk a Boszorkányszövetség fogságából.

Továbbindultam volna, de Eszternek más tervei voltak.

– Azért jöttem – mondta gyorsan –, mert veled akartam beszélni.

Hasznos tanács a jövőre nézve: ha már elkerülhetetlen a randevú volt ballépésed feleségével, akkor lehetőleg egy elő-csarnok közepére szervezd a találkozót – ez megkímél attól, hogy hirtelen felindulásból falba verd a fejedet. Megálltam, várakozva ránéztem. Akarom hallani?

– Meghívlak egy kávéra – fokozta a feszültséget. Szóval nem egy kétperces szemrehányás miatt jött el idáig, nem szabadulok egyhamar. Beletörődve bólintottam; végül is, egy férj mínuszba került miattam, úgyhogy az a minimum, hogy mazochista módon végighallgatom.

– Rendben.

A közeli Ánizsba léptünk át. Eszter a fogásra akasztotta a kabátját, én pedig az egyik üres székre dobtam az enyémet, és újra megfogadtam, hogy valamikor megcsináltatom az akasztóját. Eszter koffeinmentes kávért rendelt magának, én pedig, érezvén a beszélgetés súlyát, egyből dupla ír kávé

kértem magamnak, hogy ne tűnjek totál alkoholistának, bár legszívesebben kávé nélkül kértem volna a whiskyt.

– Tudom, nem vagyunk valami nagy barátságban – fogott a mondandójába Eszter. Nagylelkűen bólintottam. Nevezzük a mai napot az eufemizmusok ünnepnapjának, gondoltam magamban gúnyosan. – De szeretném, ha tudnád, mennyire hálás vagyok azért, amit tettetek.

Őszintén meglepődtem. Talán nem is azon, hogy így érez – inkább azon, hogy ezt ki is mondta.

– Azt hittem, haragszol.

– Tudom, hogy nem a te hibád, hogy Attila kómában van. Azt is tudom, mindent megteszel azért, hogy rájöjj, hogyan lehetne kimozdítani onnan. És nyilván azt is tudom, hogy lelkifurdalásod van, különben nem jönnél be mindennap.

Igen. Fogjuk rá: lelkifurdalás. Sokkal jobban hangzik, mint a másik, megnevezhetetlen érzélem.

– Akkor ez most a békejobb? – kérdeztem bizonytalanul, és kicsit közelebb csúsztam a székkal a hófehér terítős asztalhoz.

– Szívességet kérni jöttem – kerülte meg az egyenes választ Eszter, miközben korallszínre lakkozott körmeivel ritmusosan kocogtatta a széles porcelántányért, amire valaki egy ritka ízléstelen karácsonyi asztali díszet helyezett. Legszívesebben elhúztam volna előle a lila gömbös kompozíciót. Vajon mit ért szívesség alatt? Soha többé ne tegyem be a lábam Attila kórtermébe? Vagy ígérjem meg, hogy ha Attila felébred, én eltűnök a képből? Ezzel már elkésett: Attila rég nem érzett irántam úgy, hogy attól tartania kellett volna.

Láttam rajta, hogy nehezebbre esik a beszéd, és hirtelen a hátamba mart a fájdalom. Rossz jön. Most valami nagyon rossz jön.

A pincér kihozta a rendelést. Én gyorsan magam elé húztam a poharam, míg Eszter egyenesen, mozdulatlanul ült addig a helyén, mintha egy olyan mozifilmben látnám, amit valaki megállított.

– Mit tehetek érted? – kérdeztem csöppet sem nyájasan, miután a pincér visszatért a pult mellé. A pokoljárás már megvolt, gondoltam cinikusan, lássuk, mi jöhet még.

– Szeretném, ha a gyerekemnek te lennél a keresztanya.

Nem, a pokoljárás még nem volt meg, gondoltam megörökönyödvé. Hol van Nofertiti titkos kamrája ehhez képest! Lehet, hogy ez a kávézó kellemes hangulatot sugall a tiszta terítőivel és a puha párnás székeivel, de hangulatvilágítás ide, dizájnos berendezés oda, a mágikus dimenzió egészen hívogató opcióvá kezdett válni.

– Tessék? – kérdeztem, mint aki rosszul hall. Sajnos, ilyenkor időnyerés gyanánt általában kimondom, ami az eszembe jut, és most sem volt másképp. – Mióta tart a Hájós dinasztia keresztelőt? Nálatok nem a *bar mitzvah* dívik?

Eszter tovább kocogtatta a kávéscsészét.

– Először is, egy lánygyerekeknek nem *bar mitzvaht*, hanem *bat mitzvaht* tartanak, másodszor pedig már rég ki-keresztelkedtünk.

– Értem, tehát keresztelő – nyugáztam.

Bakker, Eszter még csak fel sem kapta a vizet. Ez nagyon akar valamit. És sajnos nem vagyok médium, nem látok bele a fejébe. Kezdtem tényleg ideges lenni.

– Megtisztelő a felkérés, de nem kell ezt csinálnod, Eszter – feleltem végül. – Gondolom, ezzel akarod kifejezni a háladat vagy a bizalmadat, de erre semmi szükség. Mindketten tudjuk, hogy ez nem lenne helyénvaló. Nekem semmi közöm nem lesz a gyerekedhez, és ez így van rendjén. Szépgesztus, de...

– Félreérintesz – vágott a szavamba Eszter. Egyik keze a hasán nyugodott, én pedig igyekeztem nem tudomást venni róla. Engem aztán nem puhít meg egy hordónyi has mögé bújt táltosfeleség.

– Valóban?

– Azt mondtam, szívességet szeretnék kérni. Lehet, hogy udvariassági formulának tűnt, de nem annak szántam. És talán úgy kellene fogalmaznom: könyörgöm, mondj igent, és tégy ezzel egy hatalmas szívességet.

– Vagyis tudsz valamit, ami miatt erre kérsz – kapcsoltam. – Nem gondolod, hogy ez esetben talán illene megosztanod velem az információt?

Eszter a hátrasimította a haját, bár egy rakoncátlan tincse sem bukott előre a csatok fogságából.

– Nem azért fordultam hozzád, mert lett volna egy látomásom. Ennél jóval prózaibb és racionálisabb okok miatt vagyok itt. Ezért gondoltam, hogy esetleg végighallgatsz, és adsz egy esélyt a kérésemnek.

Nem feleltem. Felhőrpintettem a folyós hab tetejét, hogy aztán kényelmesebben tudjam elkeverni a maradékot a forró kávéval. Minél előbb alkoholhoz akartam jutni.

– Hamarosan anya leszek – folytatta Eszter. Hát ez már hónapok óta nem újdonság, gondoltam, de kivételesen meg-

tartottam magamnak a megjegyzéseimet. – Mindemellett én vagyok a Hajós család leggyengébb pontja. Jakab a lányaként szeret, és ráadásul mint médium, az egész dinasztia számára stratégiai fontosságú a testi épségem. Ezt a Keleti Boszorkányszövetség pontosan tudja. És ami egyszer megtörtént, bármikor megtörténhet újra. Gondolom, nem kell ecsetelnem, hogy ez alatt mit értek. Arra kérlek egészen pontosan, hogy ha velem történik valami, vedd magadhoz Annát. Amolyan keresztanyaként. Na, jó, igazából egy gyámra van szükségem arra az esetre, ha én egy időre kiesnék a forgalomból, csak nem akartam ezt egyből rád zúdítani.

Jogos, gondoltam. Így, plusz tíz másodperc felvezetéssel máris nem tűnik olyan durvának a gyámság gondolata.

– Annát? – ismételtem lassan. Persze, nyilván van már neve, elvégre hamarosan megszületik.

– A lányomat, igen. Mindössze egy rövid időről lenne szó: csak addig kéne beugranod, amíg meg nem oldódik a probléma. Tudom, hogy így is nagy kérés, és sejteted, nem volt egyszerű hozzád fordulni.

– A lányodnak van apja. A törvény... – Újra elhallgattam. – Attila nem fogja tudni magához venni? Attila nem jön vissza a kómából?! Ezt láttad a jövőben?

– Nem látom a jövőjét, ezért nem alapozhatom rá a lányom védelmét – suttozta Eszter. Bele sem kortyolt a kávéjába. – Jakabra pedig nem merem.

– Na, most álljunk meg egy percre... – tettem le a poharamat.

– Ha velem valami történne, vedd azonnal magadhoz! – folytatta Eszter, mintha nem is hallotta volna a szavaimat.

A háttérben diszkréten felcsendült az *All I want for Christmas is you*.

Ölni tudtam volna, de aztán ránéztem, és szánni kezdtem, bár gyűlöltem magam érte. Mennyire lehet keserves az élete, ha hozzám fordul egy ilyen életbe vágóan fontos kérdéssel? Mennyire érezheti magát egyedül ebben a világban?

– Ez egy nagyon elcseszett ötlet – bukott ki belőlem. – Nem is értem, hogy juthatott eszedbe. Nincs más ellenséged rajtam kívül? Egy normális anya *eleve* soha nem bízna rám a gyerekét. Bakker, vámpírok közt élek, rendszertelenül, állandó életveszélyben!

– Ami így felsorolva hátránynak tűnik, tulajdonképpen hatalmas előny. Erős szövetségeseid vannak.

– Jakabnak is.

– Jakab nem rossz ember – felelte némi hezitálás után. – De mindenekelőtt a család érdekeit tartja szem előtt. Ha választania kell, hogy a médium vagy a gyereke, akkor... Nem bízom benne, hát nem érted? Csak nálad tudnám biztonságban Annát, ha én nem vagyok mellette.

– Ugyan már, hogy lenne nálam biztonságban a lányod? – tártam szét a karom kétségbeesetten. *Az nem lehet, hogy a nyakamba varrjon egy még meg sem született kölyköt!* – Ha Hajós meg akarja szerezni, szerinted mit tudnék csinálni, hogy megállítsam?

– Egyedül te tudnál tenni bármit is – nézett a szemembe Eszter. Nem viccelt. És amennyire meg tudtam állapítani, nem kamuzott.

Mit vétettem? – kérdeztem magamtól folyamatosan, bár pontosan tisztában voltam a válasszal.

– Ugye ez nem valami csapda? – kérdeztem gyanakodva. – Nem fogsz belehalni a szülésbe, vagy ilyesmi?

– Nem tervezem.

Nem tudtam, mit mondjak. A helyiség piros-ezüst karácsonyi díszeknek bámulásába menekültem, de tudtam, ez nem tarthat örökké.

– Mikorra várod? – tettem fel a kérdést sután, az időhúzás jegyében.

– Január közepére vagyok kiírva. De karácsonyra várom.

– Az frankón tönkrevágja az ünnepet – mondtam együtt érzően. – Mások a fa alatt ajándékoznak és örömködnék egy több mint kétezer évvel ezelőtti születést ünnepeelve, te meg órákon át höröghetsz kínok közt, míg kipréselsz magadból egy gyereket.

Eszter nem tartotta különösebben humorosnak az elé vázolt jövőt.

– Azt hiszem, nem vagyok egy anyatípus – mondtam ki önmagamra a verdiktet. Esztert azonban nem lehetett lerázni ennyivel.

– Mondj igent! – kérte rendíthetetlenül.

– És ha vállalom...

– Egy médium szövetsége nem rossz dolog – mondta. Jávara legyen írva, nem domborította ki, hogy ezzel szemben mennyire kevésbé előnyös egy ellenséges médium. És ez így majdnem úgy hangzott, mintha tiszta lappal indulhatnék nála.

A tenyerembe rejtettem az arcom.

– Ezt nem hiszem el, ezt nem hiszem el, ezt nem hiszem el – suttogtam alig hallhatóan, majd felnéztem. A kezem

szinte imádságra zárult, de még tartotta az állam. Ébredjek már fel ebből a rémálomból!

Eszter türelmesen várt a válaszomra. Semmi csészekocogtatás. Semmi drámai ajakharapdálás. A dög, gondoltam mérgesen.

Végig tudta, hogy fogok dönteni.